

ACTIVITATS COL·LEGIALS

ISAAC D'AIGUAVIVA

Lloc: **Galeria la Punxa**

Tècnica: **Pintura i escultura.**

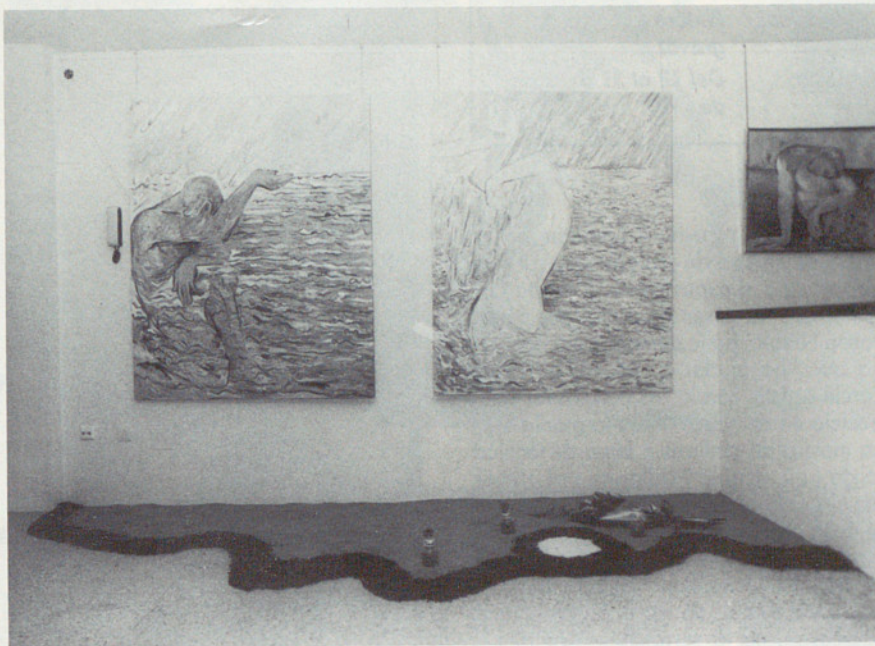
Data: **Del 7 al 28 d'abril de 1989**

Isaac d'Aiguaviva ens presenta a la Galeria La Punxa una exposició d'escultures i pintures basades en el Mediterrani i els seus orígens clàssics culturals, amb referència a antigues civilitzacions i també als conceptes eterns, sempre presents a la literatura clàssica. A través de la seva pintura ens introdueix en un recorregut conceptual absolutament lúdic, on la sensualitat, combinada amb elements gairebé voluptuosos i estètics, descriuen la seva temàtica preferida. La recerca artística que porta a terme és més vivencial i sensorial que artística, perquè la seva principal preocupació radica en el treball del concepte. Aquesta actitud s'estructura en base a quatre premisses essencials: 1/. Anàlisi de l'entorn; 2/. Estructuració temàtica; 3/. Investigació del color i 4/. Potenciació del concepte a través de les sensacions que l'artista experimenta.

L'anàlisi de l'entorn es fonamenta en una estudiada captació de les constants temàtiques de la seva vida: dona, mar, elements essencials (aire, terra, aigua i foc), natura en general i civilitzacions antigues.

Aquesta acurada anàlisi temàtica ve vehiculada mitjançant la utilització del color en la mesura que vol transmetre conceptes. Així, doncs, els colors es constitueixen en armes pictòriques que expliquen sensacions, delimiten conceptes i equilibren la seva composició. Hi predominen el blau i altres colors naturals. Mentre que la potenciació del concepte, la porta a terme fins a les darreres conseqüències, utilitzant els recursos més interessants i atrevits, com per exemple, el treball d'investigació de les seves sensacions. L'artista "sent" el paisatge, es barreja amb les sensacions que el transporten a uns estats d'ànim que li permeten sintetitzar l'essència del que crea, tal com explica a la presentació del catàleg de la Punxa, citant un poema de Marta Pol:

«Tanmateix, es desvetllà del somni i intentà conèixer el que l'havia trasbalsat quan cercava l'horitzó. Desplaça l'es-

guard cap amunt, per descobrir el cel i l'astre de la llum. Observà de nou el que era bell des d'antic i començà a qüestionar-se pel seu Arché, ja no era tan sols l'aigua, l'aire o l'indeterminat, sinó: el Mar, el Cel i la Llum».

A nivell tècnic, la seva pintura està ben resolta, però li manca quelcom d'investigació estructural, i també ha de definir millor les combinacions de colors, que són acurades però mancades de força. És a dir, que utilitza un llenguatge pictò-

ric narratiu, però en canvi no investiga suficientment la tècnica artística tal com he dit abans.

Les seves escultures són un complement formal que ajuden a consolidar el simbolisme de l'exposició pictòrica, introduint-hi elements de judici volumètrics d'un agosarament màgic entenedor.

JOAN LLUIS MONTANÉ